

MŰFORDÍTÁS

Sergio García Zamora

A dobozos fiú *(El joven de la caja)*

A fiú a dobozzal nem számít.
Arctalan, úgy halad el mellettünk.
Köddé válik.
Az arca a dobozban van,
tökéletesen összehajtva, mint egy ing,
tökéletesen megsütve, mint egy kenyér,
tökéletesen összeszerelve, mint egy bomba.
Nem emlékszünk olyanokra,
nem emlékszünk olyanok nevére,
akik dobozt visznek a kezükben.
Hogyan lehetne tekintélyes,
aki dobozokat cipel?
Hogyan válik jelentéktelenné,
aki dobozokat cipel?

A fiú a dobozzal egy senki,
még akkor is, ha a szüleid
vagy a gyerekeid hamvait cipeli.
A fiú a dobozzal akkor sem számítana,
ha a fiút vagy a dobozt
gyémántok borítanák.
Azt mondanák, hogy:

Bizonyára fontos ember,

akinek a gyorsfutárja egy
gyémántokba öltöztetett fiú.

Bizonyára fontos ember,

akinek a csomagja egy gyémántokkal
borított dobozban érkezik.

Ezt mondanák. Ezt mondanánk mind.

A fiú a dobozzal nem számított soha.
Az arca a dobozban van –
tökéletesen azonos mindannyiunkéval.

A felszabadított (*El Salvado*)

Nem kell félnem, hogy leveleket,
liliomot és bort küldenek nekem.
Senki nem tudja, hogy a sört és a napraforgót jobban szeretem;
hogy elbűvölnek a pipák és a cigarettatartók,
pedig sosem dohányzom.
Imádom a kávé és imádom beszélgetni –
egyes tuskók szerint ez luxusnak számít.

Nem kell félnem, hogy többet tudnak
rólam, mint a könyveimről,
mert a könyveimben szörnyű hírek vannak,
és úgy lapozzák őket, mintha tv-csatornákat váltogatnának,
aztán kikapcsolják, lefekszenek,
és azt gondolják, hogy az én életem jobb, mint az övék,
én is egy vagyok a sok képmutató közül,
egy képmutató író, a mostohatestvér,
a hasonmás, aki sosem lehet olyan, mint ők.
Semmi sincs bennem azokból az apákból,
akik délutánonként a lányaikat hintáztatják,
és a mosolyukon mosolyognak;
semmi sincs bennem azokból a férfiakból, akik térdeiket fájztatják,
és a pénz meg a kevés munka miatt aggódnak;
semmi sincs bennem azokból a fiatal férjeből, akik meghíztak,
de feleségük még mindig gyönyörű.

Nem kell félnem az emberevő kiadóktól
és a keménytablás példányoktól –
olyanok, mint a koporsófedél,
a borítón aranyozott betűk,
kész sírfelirat.

Nem kell félnem, hogy dicsőíteni fognak,
sem attól, hogy megkapom az életért járó díjat az élettől,
mert azt csak élve nyerheti és veszítheti el az ember.

Nem kell félnem, hogy megtudom, melyek a legjobb verseim,
melyik maradandó, melyik megfoghatatlan,
olyan, ami elhiteti velem, hogy nincs mitől félnem,
és többé nincs szükségem arra, hogy írjak.

Nincs elvámolnivaló (*Nada que declarar*)

Egy csóró kivándorló vagyok.
Mit mondhatnék még?
Könyveket bámulok, amikre nincs pénzem.
Ruhákat bámulok, amikre nincs pénzem.
Bútorokat bámulok, amikre soha nem lesz pénzem.
Ködös délutánokon a kedvesemmel
ugyanabba az álomszagú könyvesboltba lépünk,
pompás kiadványokat lapozok fel,
és lábon állva olvasni kezdem neki egy másik
csóró, kivándorolt költő szörnyen szép verseit.
Téli délutánokon a lányaimmal
betérek a *rémes manökenek boltjába*,¹
és felpróbálok egy remek kabátot,
amitől mosolyra fakadnak és átölelnek.
Olyan délutánokon, amikor se munka, se iskola,
játszva, családotól bemegeyünk a városba,
a főút menti üzletekbe:
micsoda kényelmes fotelek, micsoda széles ágyak,
mind elférnének bennük –
micsoda hosszú üvegasztal,
elférne mellette minden felnőtt és gyerek,
aki épp hiányzik innen.
Néha eszembe jut az otthonom,
ami nemcsak szegény – elszegényített;
de ezért a versért nem fogok nosztalgiával fizetni.
Egy csóró kivándorló vagyok.
Vagy kivándorolt, csóró és vidéki,
a hiány sorrendje teljesen mindegy.
Van egy kanapém és egy anyám szötte takaróm,
egyetlen barátom és az írásai.
Az anyém a szörnyű fájdalom,
és anyém a szörnyű remény is.

1 Ez a kötet címe is, amiből a vers származik: *Los maniqués enfermos*

A metszés előnyei (*Ventajas de la poda*)

A lányok a megújulás reményében
Vágatják le a hajukat.
Volt idő, amikor a második aratás is
Ugyanolyan bőséges volt, mint az első.
Volt idő, amikor a koldus
Néhány fillérért lekaszálta a fűvünket,
hogy italt vehessen belőle.
Az újhaldkor megcsonkított állatok
Szelídebbek, és sokkal inkább a mieink:
A harcos kakasok
– magasztos udvari sasok –,
a fül nélküli kutya,
és az éjjeli bika, amit ökörként ér a hajnal.
A holdfogytakor szüretelt gyümölcsök
Igazán édesre érnek.
A te életed is,
Akár terméketlen, akár vadul burjánzó,
Ugyanígy metszésre kerül,
Míg látszólag arányos nem lesz.
Akinek hiányzik egy karja,
Nem szolgálhat a seregben.

Nagy Eszter fordítása

A versek a szerző következő köteteiből valók: *El joven de la caja* és *El savado: Los maniqués enfermos* (El Gallo de Oro, 2021), *Nada que declarar: El pan y la palabra* (Colección Visor de Poesía, 2025), *Ventajas de la poda: Poda* (Casa Editora Abril, 2011).